

Nerad, ale přece jen se musím zabývat Karlem Teigem, proti jehož „kritice“ své brožury Literatura a politika jsem se zde musel před několika měsíci ozvat. Karel Teige, jemuž se nelíbí, že jsem po svém odchodu z komunistické strany počal psát do nekomunistických listů, zasedl nade mnou na soudnou stolicí a zasypává mě horkým olejem výtek, jež podle něho jsou „trpké a nikoli nepřátelské“, ale podle mého prostého rozumu jsou jen směsicí podvědomé drzosti a prostomyslnosti. Za prvé musím Teigovi znovu opakovat, že ho při nejlepší vůli nemohu uznat za soudce, oprávněného posuzovat moje činy. Takoví komunisté, jako je Teige et comp., ti věru z komunistické strany nebudou muset utíkat vůbec nikdy. Komunismus je pro ně stejně dekorativní predikát, jako pro naše dekadenty let devadesátých byl okázalý feudální přídomek „ze“. Ze Lvovic, z Lešehradu, z Růžokvětu. Komunismus je pro ně interesantní divadlo, barevná iluminace nudného života, kaviár na jejich dadaistických hostinách. Nemilují dělníka a jeho snahu o lepší život, zato však leží na bříše před romanticky a spiklenecky viděnou internacionálou a před SSSR, kterého si váží hlavně proto, že rozčiluje měšťáky. Karel Teige se na mne zlobí, že jsem ho proto nazval komunistickým snobem a že jsem řekl, co kladného vykonal, že je svázáno těsně s dnešní buržoazní kulturou. Na obálce prvního čísla nového ročníku ReDu je pyšně podtržen citát

z Devětsilu: „Nová je hvězda komunismu a mimo ni není modernosti.“ A zatím ta modernost, opravdová i domnělá, nemá z komunismu ani vlas, zato však je celá dítětem zjemnělé měšťácké kultury francouzské. Teigovy literární záliby a záliby jeho blízkých z komunistického Devětsilu nejsou jiné než záliby mezinárodního měšťáckého intelektuála dneška: Co má společného s komunismem vaše poetistické rokoko, váš Lautréamont, váš Baudelaire, Rimbaud (o nichž se mylně domníváte, hoši, že jste je objevili naší nevzdělanosti), váš dadaismus a vaše klaunství? Objevujte veliké básníky, stokrát před vámi objevené, ale netvařte se, jako byste zpívali Internacionálu, když se zajímáte nadšením, slabikující básníky hašiše a estetické konvertity.

Vyprosím si od lidí, kteří se pudrují a polévají voňavkami, aby mě nazývali sociálfašistou a aby se pohoršovali nad tím, kam píšu. Já jsem prožil svůj komunismus, nevyznával jsem ho hubou, ale vtělil jsem ho do svého díla. U mne to bylo vnitřní drama, a u mnoha z vás, milý Teige a komp., jen estetická maska. Proto vám taky komunismus, jak se u nás prakticky projevil, nic nevzal a chutnal vám stejně jako francouzský hašiš. V tomtéž čísle ReDu, kde se nade mnou krčí nosem, že jsem napsal pár básniček do Lidových novin, jsou verše revolučního Nezvala, jenž do tohoto listu tiskl celou svou knížku. Číslo katolického a na katolické estetice postaveného Tvaru jsou plna příspěvků Teigových přátel. Rudě natřeni měšťáci z okolí Teigova brali pilně státní subvence literární, vyrábějí pro bodré občany Varhaníky od sv. Víta a jiné rozto milé filmy podle maloměšťáckého vkusu — s nimi ať si to vyřídí Teige. A polbyru, jež na mne jeho ochotným prostřednictvím v ReDu střílí, může říci, že mne všechny příští výpady nechají lhostejným. Já jsem musel odejít z komunistické strany proto, abych si prostě zachoval víru v socialismus.